

dog tidsbegrænse sit afgiftsudlæg til afslutningen af den afregningsperiode, i hvilken importen har fundet sted.

For brancher, hvor „merværdien“ er betydelig som følge af pålagte indenlandske afgifter, vil det endvidere føles stærkt belastende at skulle præstere et afgiftstilsvarende også på basis af disse indenlandske punktskatter, længe før detaljisten afregner sin gæld til grossisten. Også i tilfælde, hvor en fordring viser sig uerholdelig, kan det have betydning, at sælgeren ved at benytte betalingsmetoden har kunnet undgå at skulle præstere et udlæg for afgiften.

I en række brancher kendes prisen på varen simpelt hen ikke på leveringstidspunktet, og som et eksempel kan nævnes frøhandelen, hvor leverancerne fra frøavleren til frøhandleren finder sted i løbet af eftersommeren og efteråret. I de følgende måneder videresælges frøet dels til eksport og dels til indenlandske landmænd, og først når dette salg er afsluttet, d. v. s. i den følgende forårs- og sommertid, kan betalingen til frøavleren beregnes. Heller ikke leverandørerne til bogforlag, d. v. s. bogtrykkere og bogbindere, kender det endelige afgiftsgrundlag på leveringstidspunktet.

I departementets redegørelse side 3, stk. 2, er anført: „Da kun en mindre del af afsætningen til forbrugerne sker mod kredit, skulle der ikke være et væsentligt behov for den kredit med afgiftsindbetalingen, som betalingsmetoden indebærer“. Der må i denne forbindelse erindres om, at en lang række brancher hovedsagelig afsætter deres varer gennem afbetalingshandel; der kan her nævnes bl. a. automobiler, radioer og fjernsyn, køleskabe, vaskemaskiner, landbrugsmaskiner m. v. samt større bogværker.

Såfremt leveranceprincippet fastsættes som eneste afregningsgrundlag, må det endvidere befrygtes, at en sådan foranstaltning får indflydelse på valget af leveringstidspunkt, idet der vil opstå ønsker om at udskyde en levering til umiddelbart efter en ny afregningsperiodes påbegyndelse. En sådan unormal omlægning af vareleveringerne fra leverandøren til modtageren vil påvirke handel og transport på unaturlig måde og være omkostningskabende.

Det må endvidere erindres, at de store krav, afgiftssystemet stiller til erhvervslivet med hensyn til beslaglæggelse af driftskapital, vanskeligt kan undgå at påvirke de normale kreditforhold inden for alle led af erhvervslivet, og at det derfor er af betydning, at afregningsbestemmelserne ikke gøres strammere end nødvendigt.

Der tales i departementets redegørelse flere steder om de fordele, betalingsmetoden indebærer for erhvervslivet. Vi vil i denne forbindelse gerne understrege, at for importhandelen kan betalingsmetoden ikke med rette betegnes som en økonomisk fordel, men bør betragtes som en rettighed, virksomhederne har til at afbøde noget af den uretfærdighed, som kravet om betaling allerede på importtidspunktet indebærer.

Under henvisning til det foran fremførte må vi, ud over at gentage vor protest mod kravet om afgiftsbetaling allerede på importtidspunktet, henstille, at den i lovforslaget indeholdte valgfrihed med hensyn til afregningsmetoden opretholdes.

Kopi af nærværende skrivelse har vi samtidig tilsendt folketingets udvalg vedrørende merværdiafgift.

P. K. V.

Victor B. Strand,
formand.

Finansministeriet,

Departementet for told- og forbrugsafgifter.